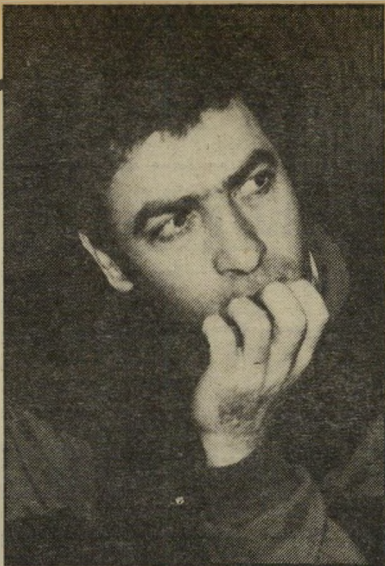

(המושך מעמוד 33)

את הרופאים במחלקה שבה אושפז סואן, המטפלת. בעיקבות מורסות נוראות שכיסו את כל גופה, ויהא את הגבר שטיפל בה במסירות גדולה כליכך. הוא זכר, כי אותו גבר עצמו, טיפל במסירות רומה באשה שנפטרה בבית-החולים ממחלה רומה, אשר הרופאים לא מצאו את מקורה.

בכתבי-האישום האשים התובע עווי שטרט את משה לוי בגרימת מותה של אשתו. בניסיון לרצוח את סואן, ובחבלה חמורה בסואן. אולם למרות הודאתו במעשה, כפר לוי בבית-המישפט באשמה. כבר מהרגע הראשון טען כי לא התכוון כלל לגרום למותן של הנשים, אלא להפכן לתלויות בו. כדי שיוכל לחזור ולרכוש את ליבו. הבעיה המישפטית אשר בוודאי תעורר ה' סניגורית נירה לירסקי, היא הבעיה של הקשר הסיבתי. כיצד יוכל מישו להוכיח מהי השפעתה של הורקת נפט לגוף-אדם? שהרי ניסויים כאלה אפילו הנאצים לא עשו בקורבנותיהם.

משה לוי: זיהוי עליירי רופא

אדר: רצח מפקד-הנלא

של ער-מדינה, משה כהן. הוא היה שותף לתיכנון הרצח וגילה למישרה את כל פרטיו. כסיוע לעדותו שימשו עדויותיהם של אנשים מראשון לציון, שעמדו באותו בוקר וחיכו לטרמפ, קרוב למקום שבו נרצח ניצן.

בית-המישפט קיבל את עדותו של ער-המדינה, אך בגלל חוסר סיוע מספיק לגבי זהותו של הרצל אביטן, זיכה אותו מרצח מפקד-הנלא. לעומת זאת, הורשעו כל השלושה בשוד קרן אור ורצח השומר. במהלך המישפט ישב אביו של ניצן

לוי לא היה ספק מה היה המניע לרצח רוני ניצן, מפקד בית-המעצר ברמלה. הבעיה היתה רק כי מניע זה היה משותף לכל-כך הרבה אנשים. ניצן, שהוצג כאמצעי התיקשורת כאדם נאור ומשכיל, העומד לעשות שינויים גדולים בבתי-הכלא, היה, כנראה, שונה מתרמיתו. השיטה של בדיקת עצירים החוזרים לבית-המעצר על-ידי חוקן, כדי לוודא שאין במעיהם סמים, היא שהשניאה אותו על יושבי הכלא וגרמה לכך שכמה מהם נשבעו להרגו. התובעת, פנינה רבורין, האשימה ברצח רוני

הרצל אביטן (ובנו גורלי-אדם): עדות מסייעת של טרמפיסטים

בישיבות והאזין לריונים, שלא תמיד החמיאו לבנו. כאשר שמע כי אביטן, זוכה מהרצח הליט את פניו בידיו. הסניגורים, דויד יפתח, משה מרוז ואוריאל עינב, ערערו על פסק-הדין. הפרקליטות ערערה על זכויו של אביטן.

ניצן את הרצל אביטן, אחד מלווייתני הפשע במדינה, ואת יעקב שמש. הם נאשמו גם בשוד קרן-אור, מיפעל תכשיטים אשר במהלך השוד בו נהרג השומר דויד אשורי. יחד איתם בשוד זה נאשם אמנון דויד, דגריק בעולם הפשע. הראיות במישפט התבססו בעיקר על עדותו

ניסן: רצח בשכם

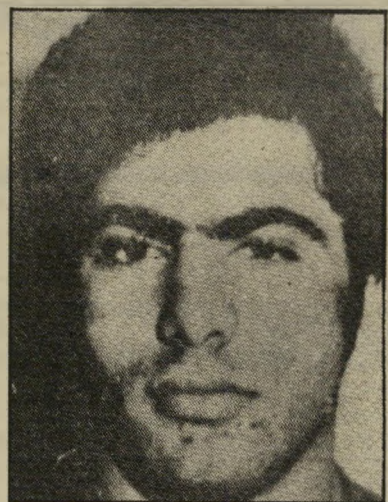
שישבה במאפיה ליד אביה שהתפלל, והרגה. מיריותיו נפגעה גם אחותה של עיישה כפיה. התובעת ערנה ארבל, פרקליטת מחוז-המרכז, ונורית שניט, העלו לעדות את בני מישפתתה של הילדה שנהרגה ועדים אחרים משכם. הסניגורים מצידם החלו מביאים את ראיות ההגנה. עורך-הדין מיכה כספי, סניגורו של הרנוני, העלה טענת-הגנה מעניינת וקשה. הוא טען כי הרנוני סובל ממחלת הנפילה וכי בעת המקרה איבד את הכרתו בעיקבות התקף אפילפטי, ואיננו זוכר מאומה ממה שקרה. אי לכך אין הוא אחראי למעשיו באותו רגע ויש לזכותו מכל אשמה. השופטים אורי שטרומן, צבי הכהן וחיים אדר יצטרכו להתמודד עם הבעיה המישפטית הקשה ולפתור אותה.

רסן הרנוני, איש רתי, מתנחל באלון-מורה ובנו של קצין-מישטרה ותיק, נאשם בבית-המישפט בתל-אביב ברצח ילדה בת 11, עיישה אל-ביחש משכם. יחד איתו נאשמים גם אפרים סיגל מאלון-מורה, הנאשם כשיבוש הליכי מישפט וסיוע לאחר מעשה ופנחס מחרבי, הנאשם בהחלפת קנה הנשק. המיקרה קרה כאשר הרנוני וסיגל, יחד עם ילדיהם הקטנים, נסעו לשכם באחד מהימים שבהם היו שם התפרעויות. למרות שהוזהרו בכוקר שלא להיכנס לעיר, חזרו השניים ונסעו אל מרכז-העיר. הם נתקלו במטרי-אבנים, עצרו את המכונית וירדו ממנה. הרנוני מיהר עם נשקו בעיקבות הילדים הבורחים, ואילו סיגל חזר למכונית. מכיוון שילדיו הקטנים נכו. לדיברי כתבי-האישום ירה הרנוני בילדה עיישה

טבת: רצח אמיל גרינצווייג

אמיל גרינצווייג הפך במותו לסמל, ומהמישטרה התגאתה מאוד כאשר הצליחה, שנה אחרי הרצח, להכריז כי פיענחה אותו. גרינצווייג, איש שלום עכשיו, נהרג מהתפוצצות רימון שהושלך על הפגנה שצדדה לעבר הכנסת בירושלים, בפברואר 1983. על פי שרידי הרימון הצליחה המישטרה להגיע, דרך מוריעים וער-מדינה, אל האיש שמכר ליונה אברושמי רימון רומה. כאשר נעצר אברושמי ערכה המישטרה מסיבת-עיתונאים שלא היתה כמותה.

המניע לרצח, כפי שהועלה במסיבת-העיתונאים, איש, ואחר כך בבית-המישפט, היה נפילתו של אחי הנאשם במילהמת יום-הכיפורים. לדיברי התיכיה, היה אברושמי מוכן להודות באשמת-רצח, אך חור בו. הוא עצמו כפר בבית-המישפט באשמה והעלה טענת אליבי. הוא העלה את אשתו על דוכן-העדים והיא סיפרה כי כערב ההפגנה חוו יחד בטלוויזיה כשידור ההפגנה התביעה העלתה עדים שסיפרו על האירועים של אברושמי ועל ריעותיו הפוליטיות. הם העידו גם על קניית הרימון ועל מעשיו ביום הרצח.

יונה אברושמי: אשה לאליבי

שבט: הרצח הכפול — שהפך למשולש

התובעת, נורית אחיטוב, והסניגור, דויד יפתח, התנצחו חודשים ארוכים בבית-המישפט, ואחרי משפט מלא תהפוכות, שבו הופיעו ער-מדינה שהגיעו לסיכסוכים קולניים עם הנאשמים, בתאום בכלא. על רצח שושן הוגש כתבי-אישום נגד שמעיה אנג'ל ונגד הרצל אביטן, חברו. השופטים אליהו וינוגרד, אברהם מישור ועדנה צצקי, מצאו את שמעיה אנג'ל אשם ברצח הכפול. לפי כתבי-האישום, אך להפתעת הכל, מצאו את אשתו, שרה, וזכאית מחמת הספק.

השנה שעברה נמשך מישפטם של שמעיה אנג'ל ואשתו שרה וחיים שושן, שנאשמו ברצח מישל נחמיאס ושולמית שלי על רקע של הברחת הרואין. שמעיה הוא אחד מראשי העולם התחתון בארץ, שהתמכר לסמים קשים, ואפילו אשתו היפה והמשכילה לא הצליחה לגמול אותו.

הפרקליטות הגישה ערעור על זיכוי ושמעיה הגיש ערעור על הרשעתו, בית-המישפט העליון יכריע סופית בפרשה. אחרי שיחרורה ממאסר התחילה שרה אנג'ל לפרסם את זכרונותיה על דפי העיתונות וכיום היא ממשיכה בבתיבת סיפורים מן החיים, שאותם הכירה בעת שהותה בכלא.

על פי כתבי-האישום עסק שמעיה בהברחת סמים לארץ מתורכיה, יחד עם ישראל ישרון ומישל נחמיאס. לשם כך גייסו בלדרית צעירה, תגית ולדמן, שהבריחה לארץ קילוגרם הרואין במרס 1982. את תגית גייסה לתפקידה שולמית שלי, חברתו של מישל נחמיאס. בעיקבות מידע, נעצרה תגית כבר בנמל-התעופה וכל הסם שהביאה נתפס. כדי שהמישך טרה לא תגיע אל ראשי רשת-הסמים, החליט שמעיה כי יש צורך להרוג את שולמית ומישל, ועל פי פקודותיו נרצחו השניים. בכתבי-האישום נאשמו גם אשתו של אנג'ל ושושן כשותפים לרצח הכפול.

שמעיה (מענן), שוטר, ושרה אנג'ל: הוא אשם, היא זכאית

אייר: רצח על רקע מיני

בנתניה, על פי כרטיס אוטובוס שנמצא על הגופה, התברר כי היא נסעה באוטובוס הנוסע מחיפה לאילת, וכי הנהג עצר לה לפי בקשתה ליד נתניה. אחריה ירד מהאוטובוס גבר. מאותו ערב נעלמה אורלי ולא חזרה לבית או למחנה הצבאי שבו שרתה. אולם עדים אחרים טענו כי ראו אותה אחרי תאריך זה בתחנה המרכזית בתל-אביב. התיכיה טוענת כי הגבר שיירד אחרי אורלי היה חאליווה, שהיה אותו יום בחופשה מהכלא. לדיברי כתבי-האישום הוא עקב אחרי החיילת וניסה לאנוס אותה. כאשר התנגדה

אם אומנם יורשע שלמה חאליווה ברצח החיילת אורלי רובי, תהיה זו הוכחה כי לעברייני מין אין תקנה. חאליווה הורשע לפני חמש שנים בעבירות רבות של אונס ותקיפות נשים ונידון לעשרים שנות מאסר. הוא יושב כיום בבית-הסוהר ועליו לשבת שש עד סוף שנות ה-90. אולם לדיברי כתבי-האישום, שהגישה נגדו התובעת נורית שניט, הצליח חאליווה לרצוח גם בעת חופשה מהכלא. באחד מערכי נובמבר 1983 חזרה החיילת אורלי רובי מביקור אצל סבתה בחיפה לביתה